

— Знаеш ли какво, мамо, — каза бързешкомъ Донка. — заранъ, намѣсто попарка съ прѣсно млѣко, ще си правимъ попарка съ врѣла вода. То е май все едно.

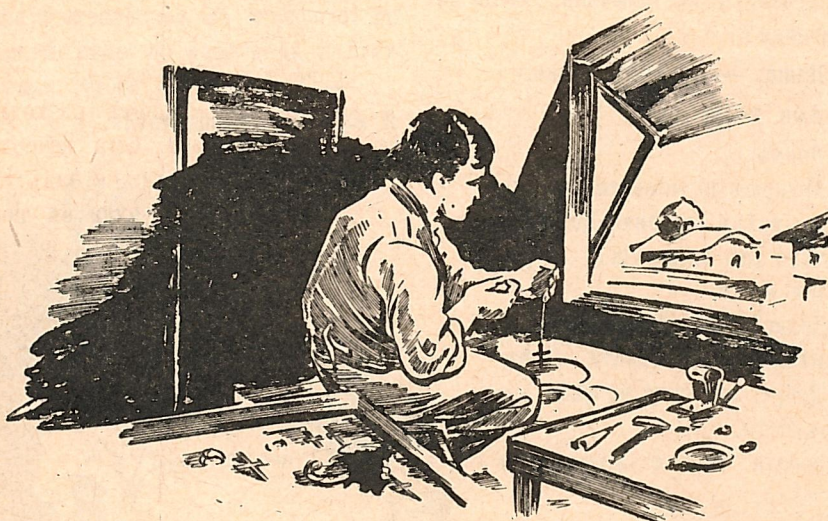
— Не е дипъ все едно, ама щомъ госпожата ти е поржчала и щомъ ти си така намислила...

— Ще ѝ нося, нали, мамо? — И тя

се хвърли, та прегърна майка си. Майка ѝ нѣжно я замилва. — Па наесень ще ми направиш и на менъ бѣла блуза и надиплена пола, та да бжда и азъ облѣчена като другитѣ момичета въ хора.

— Е, добре, добре, — и тя продължаваше да я милва.

Тодоръ Г. Влайковъ

КОЙЧО

Какини Динини не сѣтиха, какъ минаха годинитѣ на Койчовото чиракуване въ Карлово.

Следъ смъртѣта на мжжа ѝ, единичката радостъ на кака Дина бѣха писъмцата, шо ѝ прашаше Койчо. И най-мило ѝ бѣше, когато застѣгаше да изпрати на Койча нѣщо армаганецъ. Тогава лицето ѝ свѣтваше. Очитѣ ѝ се засмиваха.

Койчо се учеше на бациния си за-

наятъ при най-първия златаръ въ Карлово. Когато изкара чиракуването, той си подойде да види майка си и сестритѣ си. Зарадваха се кака Дина и момичетата. Ходиха и съседитѣ да го видятъ.

Майсторѣтъ бѣ пазарилъ Койча да остане още две години при него като калфа. Затова Койчо си замина пакъ за Карлово.

Не се видѣ, какъ се измениха и тия